

[Ulrich.]

har forført ham til at gøre Loven ringere, end han i og for sig ønskede den. Naar det er gaaet saadan, er det jo godt, at vi her i Folketinget har kunnet hjælpe den højtærede Minister til at faa Loven bragt mere i Overensstemmelse med det, den højtærede Minister ønskede.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Simonsen, at naar alt vedrørende Hundeloven er glemmt, vil man dog stadig have det ærede Medlems „Hundefysiognomi“ i Erindring.

Naar det ærede Medlem mener, at jeg nu har taget en helt anden Stilling end ved Lovens første Behandling, maa jeg sige, at det passer jo aldeles ikke. Jeg sagde dengang, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at hvis Lovforslaget blev vedtaget i den Skikkelse, hvori Landstinget havde affattet det, saa vilde det være Begyndelsen til Hundenes Udryddelse. Men netop det, at vi er blevet enige om at foreslaa Ændringer af Lovforslaget og at indføje den Bestemmelse, at een Hund bliver afgiftsfri, vil bevirke, at Hundene faar Lov at eksistere i større Udstrækning, end Tilfældet ellers vilde have været.

Jeg skal sige til det ærede Medlem, at saa længe han holder Fodslag med mig, kommer han hverken til at gaa i urent Trav eller i Hundegalop.

Saa vil jeg gerne til Slut sige til det ærede Medlem Hr. Simonsen, at det fremgik ikke ganske tydeligt af hans Slutningsbemærkning om alle de Køtere, der var blevet udryddet af Sognet, om han selv agtede af fraflytte Sognet eller ej.

Formanden: Den ærede sidste Taler benyttede i sin Bemærkning Udtrykket: det ærede Medlems Hundefysiognomi. Jeg gaar ud fra, at den ærede sidste Taler dermed sigtede til nogle Udtryk, der var anvendt af en tidligere Taler.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Simonsen: Jeg synes ikke, vi fik nogen særlig fyldestgørende Forklaring af det ærede Medlem Hr. Ulrich paa, hvorledes han, efter at han havde udtalt de meget stærke Ord, som jeg før citerede og som det ærede Medlem gentog nu, efter de ganske faa Ændringer, der er indført, har kunnet naa til at anbefale Lovforslaget. Og nu gav det ærede Medlem Hr. Ulrich jo Sorteper videre til den højtærede Justitsminister.

Naar det ærede Medlem i sin Slutnings-

bemærkning — de Morsomheder det ærede Medlem var ude med, skal jeg lade ham beholde — siger, at hans Udtalelser ved første Behandling om, at det vilde betyde Hundenes Udryddelse, var møntet paa Bestemmelsen om Hundeskatten, og at han nu, da vi altsaa faar den ene afgiftsfri Hund, var beroliget, vil jeg oplyse for det ærede Medlem, at vi ude i mit Sogn, som er saadan et ret stort Sogn, men altsaa et rent Landsogn, har en Hundeskat paa 10 Kr. pr. Hund, men vi har dog alligevel 249 Hunde i vort Sogn. Mener det ærede Medlem, at et saadant Antal Hunde, altsaa 250 i et Sogn, hvor der betales 10 Kr. i Afgift pr. Hund, skulde være Begyndelsen til Hundenes Udryddelse? Dersom det skulde være Begyndelsen, saa er der i hvert Fald langt til Enden.

Justitsministeren (Steincke): Man tør ikke paastaa, at de to ærede Medlemmer, der nu har forlystet Tinget, har været paa-virket af de Baand eller Lænker, som Hundeloven indfører. Alligevel var der ogsaa saglige Bemærkninger imellem, og jeg vil til det ærede Medlem Hr. Simonsen sige, at det er ikke rigtigt, at Lovforslaget, som det nu foreligger, er forringet i Forhold til den Affattelse, Lovforslaget havde faaet i Landstinget.

Man kan ud fra det ærede Medlems Synspunkt hævde det paa to Punkter. For det første, fordi der er indført Skattefrihed for den første Hund paa Landet; men det ærede Medlem kan ikke forlange, at jeg skal opfatte det som en Forringelse, da det er den samme Bestemmelse, som Regeringsforslaget indeholdt. For det andet kan det ærede Medlem sige, at Loven er blevet forringet paa et andet Punkt, idet Landstinget som Stk. 4 i § 10 indsatte: „I Tiden fra 15. April til 15. Juli skal Hunde uden for Byer og Omraader med bymæssig Bebyggelse enten føres i Baand eller være i Følge med en Person, der har fuldt Herredømme over dem“. Man kan sige, at det er en Forringelse, at denne Bestemmelse nu er ændret, men man maa ganske vist efter min Opfattelse sige, at Loven i den anden Form var uigen-nemførlig i Praksis, og da jeg er tilbøjelig til at antage dette ogsaa efter at have hørt paa Forhandlingerne her i det høje Folke-ting, kan jeg ikke indrømme, at det reelt er en Forringelse, at man i Stedet for en uigen-nemførlig Lovbestemmelse faar en Lovbestemmelse, der gennem det Bødeansvar, der paalægges, giver Ejeren større Forpligtelser end nu. Endelig er det en positiv